

5.OSZTÁLY: MAGYAR IRODALOM

Sziasztok gyerekek! Folytatjuk tovább Bogáncs kalandjait! Gyertek velem!

BOGÁNCSS

Talpalt a kiskutya egyre fáradtabban és egyre éhesebben. Délfelé már szédelgett, és Bogáncs letért a gyalogútról. Óvatosan átvágott a magas fűvön, s amikor kibújt belőle, lehasalt.

A parton, nekidőlve az egyik fűzfának, egy ember aludt. Bogáncs csak feküdt, de aztán orra izgatottan kezdte kapkodni a levegőt, mert a szél kenyér- és szalonnaillatot hozott az ember felől.

A kiskutya nagyot nyelt, és felült, hogy többet lásson. Látott is! Szeme elhomályosult, suta farka verdesni kezdett, mert az öregember mellett ott hevert a TARISZNYA!

Bogáncs reszketett, és lábai szinte maguktól indultak el. De nem is tehetett mást. Az illatok mágnese egyre erősebb lett, pedig a kiskutyában felcsapott az óvatosság, amelyet az éhség azonnal lenyelt. Már olyan közel volt, hogy újra leült, és szemében nem volt más, csak a tarisznya.

„Az ember! „- kiálltotta most benne valami, s amikor Bogáncs odanézett: megdermedt. Az öregember szeme nyitva volt. – Éhes vagy kiskutya?

Sütött a nap, s a nyár suttogó széljárásában az emberi hang olyan volt, mint a simogatás.

Bogáncs lehasalt, és kis farkát fáradtan megcsóválta. – Nagyon éhes vagyok...

Ha most az öregember hirtelen felül, vagy keze váratlan mozdulatot tesz, az éhséget legyűrte volna a félelem, és tovább bújdosott volna. De az ember nem mozdult, és a keze is csak később indult el a tarisznya felé.

Ha tudtam volna, hogy találkozunk... többet hoztam volna...

Bogáncs szívszakadva nézte a kezét, amint lassan kibontotta a tarisznyát, és kenyeret tett félútra a tarisznya és a kutya közé.

-Egyél, kiskutya, a tiéd! No, egyél!

Ó, milyen régen hangzott el ez a bűvös szó, és milyen ismerős volt, mégis csak hosszas tépelődés után, hason kúszva indult el a kenyér felé, de a szeme az emberen volt, ugrásra készen. Mivel azonban az öregember oda se nézett, a kenyeret a szájába vette, kicsit odább vitte, és szinte rágás nélkül nyelte le. Jaj, de jólesett! Aztán megszaglásztta a kenyér helyét, s az öregemberre nézett.

-Elfogyott...

-Adhatok még – dörmögte a mély hang. -Gondolom, a szalonnát szereted...

Bogáncs természetesen tudta, mi a szalonna, és a szeme felvillanása azt mondta, hogy ez a kérdés teljesen felesleges. Hol az a szalonna?!

Közben észre sem vette, hogy a féltékenység feszes rugói már nem is elugrásra, hanem a szalonnából áradó illatra vannak átállítva.

A kés egy darabka – igazán kis darabka – szalonnát vágott le a nagyból. – Tessék.

És Bogáncs kinyújtott nyakkal, újra elugrásra készen, elvette a szalonnát. És nem történt semmi. Az öregember nem akart semmit. Se kötél, se bot, se zsák, se ketrec... Bogáncs tehát kényelmesen lehasalt, és a szeme azt mondta: - Én most már nem is félek... és a szalonna igazán kitűnő volt.

-Adhatok még- mondta az öreg, s most már egészen maga mellé tette a szalonnát, de a kezét is otthagya.

Bogáncs szívdobogva kúszott oda, megette a szalonnát, és- ott maradt. -Én most már semmit se félek- pislogott, és megnyalta a szalonnaszagú, eres, öreg kezét. Ez a kéz később lassan megmozdult, megsimogatta a kiskutya fejét, megvakarta állát, és Bogáncs érezte szívében a fáradtan lüktető erekből áradó jószág tiszta érzését. Körülöttük méhek jártak, magvak teltek, a nap tüze a vízből szórta szét önmagát, és a náderdő millió húrján halkán dombórozott a szél

Nézte egymást az öregember és a kiskutya, és megértették egymást. Bogáncs még közelebb kúszott, és fejét az öregember térdére hajtotta. Aztán- mint aki hazaérkezett valami nagy útról- hosszat sóhajtott.

-Szeretnék veled maradni. Én csak egy kiskutya vagyok, és most nem vagyok senkié. Itt maradhatok?...

KÉRDÉSEK, FELADATOK:

1.Hol játszódik a történet?

.....

2.Kik a szereplők?

.....

3.Hol feküdt az öregember?

.....

4.Miben volt az ember ennivalója?

.....

5.Mitől félt Bogáncs?

.....

6.Mit kapott enni a kikutya?

.....

7.Hogyan közelítette meg Bogáncs az ennivalót?

.....

8.Sorolj fel az öreg bácsira jellemző külső és belső tulajdonságokat!

.....

9.Írd le mi lett a történet vége!

.....

.....

.....

.....

Köszönöm a munkátokat! Jó pihenést!